

[Lis Starcke]

jeg tilslutte mig den redegørelse, som udenrigsministeren gav, og den indstilling, som dér kom til udtryk. Jeg er i den lykkelige situation, at jeg kan sige nøjagtigt det samme i dag.

Jeg synes, at man meget tydeligt hørte de forskellige danske partiers indre politik i deres udenrigspolitiske redegørelse af, hvad der egentlig skete. Jeg kan såmænd godt dele hr. Bolvigs mening om, at det ville være dejligt, om vi var bedre orienteret, for så var det måske lettere for os at diskutere på et virkelig sagligt grundlag.

Jeg ville være bange for at være helt så optimistisk, som hr. Melchior var det, da han sagde, at efter valget var der sket en betydelig ændring. Jeg synes, at efter at have hørt en del af ordførerne er man slet ikke sikker på, at denne ændring er så voldsom, og også ifølge udenrigsministerens beretning, hvor han siger, at han ikke har noget væsentligt nyt, er det alligevel en noget anden bedømmelse end det, at vi skulle passe på, at bedre ikke blev det godes fjende.

Jeg tror, der er mange problemer, der skal løses endnu, og jeg kan godt lide den rolige behandling, som de to regeringspartier også ved deres ordførere har givet hele spørgsmålet i dag. Jeg tror, det passer bedst til mit temperament og også til mit partis anskuelse, fordi jeg synes, det er så vigtigt, at vi ser på, hvad der er ret og rimeligt. Når vi har tilsluttet os De Forenede Nationer og sender delegationer dertil og har missioner derovre, må vi dog tro på, at de drøftelser, man tager dér, og de beslutninger, man træffer, er nogle, som vi skal rette os efter. Derfor vil jeg godt tilslutte mig, at vi hverken skal anerkende eller fordømme, og at vi er nødt til at rette os efter det, som FN siger qua sikkerhedsrådet, at disse sanktioner må fortsætte. Vi må vente på en ny beslutning fra sikkerhedsrådet, før vi kan sige, at nu må de afvikles.

Dette valg var jo ikke et demokratisk valg, sådan som vi ønsker os det herhjemme, og det var det jo ikke, bl. a. fordi to af de politiske partier var udelukket inden, samlet i den patriotiske front. Derfor kan man måske ikke sige, at det var så demokratisk, som det skulle være, men alligevel mener jeg ikke, man behøver at mistænkeliggøre det, sådan som hr. Steen Folke f. eks. gjorde det.

Det ulykkelige er jo, at Salisburystyret, som ønskede den interne aftale og satte den i

gang, nu nok gerne vil have den internationale anerkendelse og have sanktionerne væk, men at det samtidig har afvist at tage forhandlinger om våbenhvile og at få internationalt kontrollerede valg. Og omvendt, at Den patriotiske Front afviser de interne aftaler, som de siger giver de hvide fordele og privilegier og en overrepræsentation i parlamentet og også inden for administrationen. Vi hørte jo også, at politi og domstolsadministration til dels var holdt udenfor, og man kan godt forstå, at de mener, det er forkert, men så siger de: så er vi nødt til at kæmpe videre. Og så er det altså, at vi både med dansk udenrigspolitik og som de, der gerne vil handle, som De Forenede Nationer mener det er rigtigt, er stillet over for det vanskelige, at man ikke vil forhandle og ikke alle sammen kan finde sammen. Men det må være noget af det, vi skal arbejde på, og da mener jeg også, at udenrigsministeren sagde henimod slutningen, at vi skal støtte bestræbelserne på at bringe parterne sammen. Det er jeg fuldstændig enig i. Det kan da godt være, at vi kunne prøve, om vi i De Forenede Nationer kunne taget et initiativ og finde sammen med andre nationer for at lægge pres på, så man gør sig endnu mere umage, skønt jeg godt ved, at man har holdt hele syv møder i sikkerhedsrådet og virkelig har forsøgt at få udrettet noget.

Man synes, at England måske også er for langsom i vendingen, og at de burde gøre noget for at anerkende Salisburaftalen. Dertil kan jeg dog sige, at ifølge et referat, som jeg har læst fra De Forenede Nationer, har på et af møderne Nigerias Garba angrebet England, angrebet David Owen, som skulle have sagt, at Salisburaftalerne var et skridt i den rigtige retning. Jeg vil sige over for dem, der synes, at vi skulle foretage os mere, at det er da ikke sikkert, det er det, som får de afrikanske stater til at blive særlig glade og til at synes, at nu vil man prøve at ordne tingene. Det kan netop give en vrede dér, at man synes, vi her anerkender noget, som ikke har været fuldt retfærdigt, og som hele nationen ikke har været med i.

Hr. Melchior mente, at der ville ske uoverskuelig skade, hvis vi ikke bakkede de frieste valg, vi endnu havde oplevet dér, op, men jeg advarer altså lidt imod det. Vi må godt tænke os om, og skal der ske ændringer, er